

[Finansministeren]

Jeg tænker tilbage på de år – det er jo ved at være længe siden, og gudskelov for det – da vi selv var i opposition, hvordan vi kunne tordne mod Socialdemokratiets finanslovsforslag, men vi endte med at stemme for det.

Som mit partis finanslovsordfører i 1981 havde jeg lejlighed til sammen med partiet Venstre at stille et forslag om besparelser på 15 mia. kr. Socialdemokratiet ønskede ikke at drøfte det overhovedet, men det måtte vi jo leve med. Da var vi jo ikke så godt vant, som man er nu til dags, så vi måtte leve med, at den daværende regering ikke ønskede at forhandle med os. Alle 15 mia. kr. blev stemt ned, og da de var stemt ned, stemte vi for finanslovsforslaget, til trods for at Socialistisk Folkeparti havde sat sit fingeraftryk på det, og til trods for at der var en række ting i det, som vi ikke var enige i. Vi stemte for det, og det er forskellen, hr. Svend Auken. Derfor er det sådan set ikke regeringens problem, at der ikke bliver mere end 90 mandater bag, det er efter min klare opfattelse Socialdemokratiets problem.

Jeg lagde godt mærke til, at hr. Svend Auken sagde i sin tale i dag, og han har også sagt det til nogle morgenaviser, at det er misbrug af Socialdemokratiets meldinger om ikke at stemme imod finanslovsforslaget. Jeg er da ked af, hvis man har fået den opfattelse i Socialdemokratiet. Nu er det altså ikke regeringen, der har truffet den beslutning, det er Socialdemokratiets egen beslutning, som man åbenbart nu beklager. Vi ville da alle have været overraskede, hvis man havde meldt, at man ville stemme imod allerede fra starten.

Jeg synes, det er en lidt besynderlig situation. Regeringen har naturligvis ikke udnyttet noget som helst; den har faktisk håbet på og opereret ud fra, at landets største parti var et rimelig ansvarligt parti, som forventede – håbede i hvert fald – at det på et eller andet tidspunkt ude i fremtiden skulle kunne få regeringsmagten igen. Det er der ikke meget i denne melding der tyder på at man selv tror på.

Og jeg skal såmænd kun gentage: Det, at der ikke bliver de omtalte 90 mandater bag, er efter min opfattelse Socialdemokratiets problem og ikke regeringens.

Så meget om de tre punkter.

Hr. Svend Auken sagde også, da han kom til det, der vel skulle være et forsøg på at fortælle lidt om, hvad man ville, at i Socialdemokratiet

taler man om de hundrede værktøjers politik. Det lyder spændende. Hvad er det for nogle værktøjer? Hvad er det for nogle bud?

Jeg har læst Socialdemokratiets debatoplæg, og jeg synes, der står – det vil jeg gerne sige – mange spændende ting i det; jeg synes også, der er utrolig mange ord. Det, jeg spurgte mig selv om, da jeg læste det, var: Tror man virkelig fortsat på i Socialdemokratiet, at man kan regulere sig frem til vækst i den private sektor? Regeringen tror det ikke, det vil jeg gerne sige, men jeg synes da, det er godt, at man har arbejdet med det, og jeg synes også, det er værd at diskutere Socialdemokratiets debatoplæg, ingen tvivl om det. Vi er ikke uenige i, at større bevillinger på finanslovsforslaget og mange initiativer fra en regerings side skaber mere dynamik, men vi er selvfølgelig lidt uenige om, hvordan tingene skal virke. Det ser man jo også meget klart, når man har registreret Socialdemokratiets mange indlæg om den formueskattelettelse, som finder sted.

Når regeringen og de partier, der står bag formueskattelettelsen, tror på denne som et virksomt instrument, er det selvfølgelig, fordi vi er overbevist om, at den bidrager til større dynamik, til større produktion og til større beskæftigelse, og jeg er sikker på, at det også vil vise sig at blive resultatet.

Som det er blevet sagt under debatten, har en formueskattelettelse til formål at øge både den private opsparing og produktionen, og det er just de to ting, der er i fokus.

Jeg synes, fru Elisabeth Arnold satte fingeren lige på det ømme punkt, da hun sagde: Hvordan kan man overhovedet drage 600 mio. kr.s skattelettelse ind i spørgsmålet om fordelingspolitik i det danske samfund? Det er sådan set problemet i en nøddeskal.

Men disse 600 mio. kr. bidrager til at øge dynamikken og dermed væksten i den private sektor, og det er det, vi har behov for.

Hr. Svend Auken sagde også, at regeringen havde lagt sten i vejen for midtvejsforhandlingerne, og det blev jeg egentlig lidt overrasket over. Jeg var ellers så glad for de udtalelser, som LO og andre lønmodtagerorganisationer kom med i lørdags, da de sagde, at det var tilfredsstillende, at regeringen havde fået et forlig med Socialdemokratiet på dagpengeområdet, og at man i øvrigt tilsyneladende nu fik finansloven stille og roligt på plads.